

КО ЈЕ КО

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, члан је уредништва часописа *Дометти* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је књиге прозе *Твиџер џриче* (2014) и *Twitter џриче 2.0* (2017). Живи у Новом Саду.

Момчило Бакрач (1962, Врбас), пише поезију, прозу, есеје, ликовну и књижевну критику. Објавио је следеће књиге: поезија – *Самооіледа-ло* (2006), *Жамор у каіџакомби* (2006), *Надница за бекеіовање* (2007), *Бивша целина* (2008), *Сасіи-сци ума* (2011), *Грешне илуминације* (2014), *Бар-око* (2016), *Свеіло џуішесіиво* (2017) и *Текући фра-сови и сіјајаћа бисірина* (2018); проза – *Дойисі-вање немущіоі* (2017) и *Свици и макулаішур* (2018). Поезија му је превођена на десетак језика, уврштена у неколико домаћих и страних антологија. Члан је УКС и ДКВ. Живи у Врбасу у својству слободног уметника.

Лана Басіашић (1986, Загреб), објавила је збирке прича *Трајни џііменіи* (2010) и *Ваішромеіи* (2011), збирку поезије *Наивни шриішіих о Босни и умирању* (2013), књигу за децу *Насіја цріа сун-це и друје џриче* (2015) и роман *Ухваіи зеца* (2018). Добитница је награде за најбољу кратку причу на фестивалима *Улазница* (Зрењанин, 2010) и *Су-среіи Зије Диздаревића* (Фојница, 2010. и 2011), прве награде за необјављену песничку књигу (*Дани џоезије*, Зајечар, 2013), и награде Камерног театра за драму (Сарајево, 2013). Њен роман првенац *Ухваіи зеца* био је у најужем избору за 65. *НИН*-ову награду за најбољи роман из 2018. године. Стална је сарадница књижевног часописа *Hourglass*. Године 2016. основала је школу књижевности, *Escola Bloom*, са Боржом Багуњом.

Џејмс Болдвин (*James Baldwin*; 1924, Харлем, САД – 1987, Сен Пол де Ванс, Француска) амерички књижевник и друштвени активиста. Најпознатији

је по својим збиркама есеја *Белешке гоморогач-коі сина* (1955), *Нико ми не зна име* (1961) и *Слегећи џуі – ваішра* (1963), као и по романима *Иди и реци ішо на іори* (1953) *Ћованијева соба* (1956) и *Друіа земља* (1962). Сматра се великом иконом покрета за грађанска права Афроамериканаца и америчког ЛГБТ покрета. Учествовао је 1963. године у Маршу на Вашингтон са Мартином Лутером Кингом. Године 1962. добио је Награду „Џорџ Полк“ за репортажу у *Њујорк іџајмс*. Сахрањен је у Хартсдејлу.

Пол Боулс (*Paul Frederic Bowles*; 1910, Њујорк, САД – 1999, Тангер, Мароко), амерички писац, преводилац и композитор. У деветој години компонује прву оперу. Објављује прве песме (1928) у часопису *Transition* у Паризу. Исте године почиње да студира уметност на Универзитету Вирџиније. Наредне године, без знања родитеља, одлази у Европу и студира музику, упознаје се са Силвијом Плат, Далијем, Езром Паундом. На наговор Гертруде Стејн путује у Мароко којим остаје фасциниран до краја живота. Ту настаје и његов први камерни комад, *Сонаіа за обоу и кларинеті*. Током тридесетих и четрдесетих година компонује неколико опера, балета, па чак и музику за драме Тенесија Вилијамса и филмове Орсона Велса. Упознаје и Џејн Ауер, прозну и драмску списатељицу, са којом је био у браку све до њене смрти (иако је Џејн била лезбијка, а Пол бисексуалац). Објављује неколико романа, *The Sheltering Sky* (1949) по коме је снимљен и истоимени филм (1990) у режији Бернарда Бертолучија, *Let It Come Down* (1952), *Up Above the World* (1966). Крајем педесетих година сарађује са битницима, Вилијамом Бароузом, Аленом Гинзбергом и Џеком Керуаком. Умире у Тангеру од последица срчаног удара.

Мића Вујичић (1979, Мокрин), дипломирао је општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. Аутор је романа *Ошіар сіаріш* (2010), *Унуішраиіосі* (2018) и збирке прича *Роњење на дах* (2014). Новинске

чланке писао је за *Мокринске новине*, *Кикиндске новине*, *Дневник*, *Данас*, *Блиц*, *Полиџику*, *Плејбој*, *Feral Tribune*, *Полиџикин забавник*. Ради у редакцији за културу недељника *НИН*. Добитник је стипендије из Фонда „Борислав Пекић“ и Награде „Душан Васиљев“. *Оштар сћарш* објављен је у Словенији, Египту и у Америци, а неке од његових кратких прича преведене су на мађарски и немачки језик. Живи у Мокрину и Београду.

Радмила Гукић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине ђорзоре* (1978), *Намасће, Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој гори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусјава ђорзе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ђорзе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ђорспрази за ђлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиографија радова о Милице Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Живот и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сћара ђрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ђе је Чехов? – разговори о ђрози* (2015), *Вијешнам и девејш змајева* (2016) и *Криџика ђамћења* (2017). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“. Живи у Новом Саду.

Ђорђе Десџић (1968, Ужице), докторирао је на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где и ради као ванредни професор на предмету Теорија књижевности. Пише студије, огледе и књижевну критику. Објављене есејистичке књиге: *Аксиолошки изазови* (2000), *Сћирални шрајови – криџике и есеји о српском ђеснишћу* (2005), *Порекло ђесме – ђошценцијал инџерџексјуалности у ђоезији Миодраја Павловића* (2008) и *Преживејши у шексју* (2011), као и збирка поезије *Песме и друји ожиљци* (2018). Уредник је *Лејшџоиса Маџице срјске*. Живи у Новом Саду.

Никола Ђоковић (1978), докторирао на теми *Нација: субјектсџи: шексџи – књижевности ејзила и*

џосџијујословенски кулџурни ђросџор на Одсеку за српски језик и књижевност Филолошког факултета у Крагујевцу. Учествовао на пројекту *Criticize this!* који је окупљао младе критичаре из региона (2011). Објавио је две књиге поезије: *Вид ђнева* (2014) и *Конфисковане ђесме* (2016). Сарадник је портала Радничка комуна ЛИНКС, као и феминистичког портала *VoxFeminae*. Бави се преводњем са енглеског.

Дубравка Ђурић (1961, Дубровник), феминистичка песникиња и теоретичарка. Дипломирала је и магистрала на групи за Општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду, докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се теоријом културе, теоријом медија, теоријом модерне и постмодерне поезије, теоријом рода, уметничким и песничким перформансом. У статусу предавачице или госта предавача држала предавања у Центру за женске студије, на АОМ-у, Факултету политичких наука, Факултету драмских уметности, као и на факултетима у SUNY-Бафало и UCSD, Сан Дијегу, у Љубљани и Копру. Приредила и превела низ теоријских темата у часописима из области теорије поезије и теорије уметности. Једна је од оснивачица и уредница часописа *ProFemina*. У Асоцијацији за женску иницијативу покренула Ажирову школу поезије и теорије. Збирке поезије: *Природа месеца, ђрирода жене* (1989), *Књија броева* (1994), *Клојке* (1995), *All-Over: изабране и нове ђесме са есејима који одређују фазу моје ђоезије од 1996–2004* (2004), *Ка џолиџици наде (након рајна)* (2015). Објавила је бројне критике и студије о поезији, уметности и плесу, као и књиге *Језик, ђоезија, џосџимодернизам* (2001), *Говор грује* (2006), *Поезија теорија род: модерне и постмодерне америчке песникиње* (2009), *Политика поезије: транзиција и песнички експеримент* (2010), *Дискурси џојуларне кулџуре* (2011). Коуредница је антологије текстова *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-Gardes, Post-Avant-Gardes in Yugoslavia 1918–1991* (2003). Живи у Београду.

Нина Живанчевић (1957, Београд), списатељица и преводитељка. Објавила је следеће књиге поезије: *Песме* (1982), *Мосџови који расџу* (1984), *Глегајући књије независних издавача* (1985), *Дух ренесансе* (1989), *Песнички диван* (1995), *Миоџаур и лавиринџ* (1996), *Слово Пи* (2004), *Крајем века* (2006), *Исцељење* (2011) и *Уметности хваџања*

бумеранга: *изабране и нове њесме* (2013). Књиге прозе: *Византиске љиче* (1995), *Продавци снова* (2000), *Као што већ рекох* (2002), *Орфејев љовраћак* (2003), *Крајем века* (2006), *Оно што се љамти* (2017), као и књигу разговора *Изненадни блесак* (2009) и студију *Црњански и њејов чийћалац: (рецејћација Црњанској дела у свејћу)* (2012). Поезија и проза преводјена јој је на више светских језика. Приредила је и превела антологију америчке поезије *Нови Гласови* и превела *Приче о обичном лудилу* Чарлса Буковског, *Тежину и блајородноси* Симон Веј и др. Живи у Паризу.

Дејан Илић (1961, Травник), дипломирао је италијански језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Објавио следеће књиге поезије: *Фијуре* (1995), *У боји без шона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански љућ* (2003), *Кварћ* (2005), *Извикенда* (2008), *Линије беја* [изабране песме 1995 – 2008] (2011), *Кашасћар* (2013) и *Долина Плисћос* (2017). Бави се књижевним преводјенјем. За своју поезију и преводјене поезије добио је награде „Ђура Јакшић“, „Бранко Милковић“, „Меша Селимовић“ и „Милош Н. Ђурић“. Живи у Београду.

Јежи Јарњевич (Jerzy Jarniewicz; 1958, Лович, Пољска), пољски песник, преводилац и књижевни критичар. Англистику и филозофију студирао је у Лођу, а потом на Оксфордском универзитету, доктор наука с хабилитацијом, предаје енглеску књижевност на Варшавском универзитету и на Универзитету у Лођу. Гостујући професор на многим универзитетима (Оксфорд, Кембриџ, Даблин, Стокхолм, Праг, Харвард, Лондон, Белфаст). Преводилац Симона Армитица, Филипа Рота, Крејга Рејна и Џемса Џојса, почасни члан пољског Удружења књижевних преводилаца, бивши члан Комитета за науку о књижевности Пољске академије наука. Уредник у часопису *Literatura na świecie* и *Tygi kultury*, сарадник у британским часописима *Areté* и *Poetry Review*, стипендиста владе САД. Прву песничку књигу *Ходници* објавио је 1984. године. Добитник је одликовања за заслуге у култури „Gloria artis“. Аутор 15 збирки песама, 15 књижевнокритичких и есејистичких дела, преко 30 преведених књига. Покретачку снагу његове поезије најчешће представља проблем језичке комуникације, питање увучености реалног у речи (Ана Калужа). За највећу награду Њике номинован је неколико пута, добитник је вроцлавске песничке награде *Silesius* за збирку *Празне ноћи* (2018),

а 2019. номинован је за награду *Nike* за књигу посвећену књижевном преводилаштву *Преводилац између остијалој*.

Виктор Јерофејев (Виктор Владимирович Ерофеев; 1947, Москва), руски писац. Завршио је Филолошки факултет московског државног универзитета Ломоносов, а затим и магистратуру на Институту светске књижевности. Магистар је филолошких наука. Одбранио је докторску дисертацију Достојевски и француски егзистенцијализам. Оснивач је књижевног алманаха *Мејтројол*. Године 1979. био је избачен из Савеза писаца СССР због учествовања у самиздатском алманеху *Мејтројол* и све до 1988. године његова проза није објављивана. Године 1990, најпре у Паризу, а затим и у Русији, објављен је роман *Руска лејошница*, од тада преведен на више од двадесет језика, те постаје међународни бестселер. Аутор је телевизијске емисије *Ајокриф* (1998–2011) на каналу Култура, као и радио-емисије *Енциклопедја руске душе* (2004–2007) на радио Слободи. Добитник је Награде В. В. Набоков (1992), Награде Н. В. Гогољ (2018) и Међународне књижевне награде „Милован Видаковић“ (PROSEFEST, Нови Сад, 2019) за роман *Ружичаста мишица*. Носилац је француског Ордена уметности и књижевности (2006) и Ордена витеза легије части (2013), а такође и највећег пољског одликовања Крст Командора „За заслуге“ (2014). У Србији су му објављене књиге: *Анино шело и крај руске авангарде* (Књижевна реч, Београд, 1998); *Руски цвећови зла* (Zerter Book World, Београд, 1999); *Енциклопедја руске душе* (Геопоетика, Београд, 2001); *Мушкарци* (Плато, Београд, 2002); *Руска лејошница* (Плато, Београд, 2003); *Пеј река живојћа књија волшебних љућовања* (Геопоетика, Београд, 2003); *Добри Сјалјин* (Геопоетика, Београд, 2004); *De Profundis* (Геопоетика, Београд, 2007); *Тело* (Геопоетика, Београд, 2016); *Ружичаста мишица* (Геопоетика, Београд, 2018).

Александар Косјагиновић (1973, Ниш), историчар књижевности, пише студије, есеје и књижевну критику. Објављене књиге: *Мишско у љоезији Васка Поје: Усјравна земља*, *Вучја со* (1999) и *Израз и љопедало* (2010).

Тања Крајјевич (1946, Сента), дипломирала је и магистрала на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом

књижевности. Објавила је преко двадесет књига поезије и девет књига есејистичких и књижевно-критичких текстова. Заступљена је у више антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству. Песме су јој превеђене на енглески, немачки, шпански, мађарски, холандски, бугарски, македонски, словеначки, руски, белоруски и есперанто. Више од петнаест година бавила се издавачким радом. Добитница је значајних домаћих признања. Живи у Земуну.

Јелена Мангић (1986, Сребреница, БиХ), дипломирала је на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Завршила је мастер студије енглеског језика и књижевности на Филолошког факултету у Београду. Тренутно је на трећој години докторских студија језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију и кратку прозу, преводи са енглеског и персијског језика. Живи и ради у Новом Саду.

Милица Маркић (1966, Београд), дипломирала је на Катедри за полонистику Филолошког факултета у Београду 1991. године. Радила је у издавачким кућама „Нолит“ и „Клио“. Члан је Удружења књижевних преводилаца од 2004, а у статусу слободног уметника од 2009. године. Преводи пољску прозу, поезију и есејистику. Најзначајнији преводи: *У њусињи и ѡрашуми* Хенрика Сјенкјевича, *Љубав и одговорности* Карола Војтите, *Бејуни* Олге Токарчук, *Гулаш од ѡурул ѡишце* Кшиштофа Варге, *На ѡушцу за Бабадај* Анђеја Стасјука, *Трансатлантски* Витолда Гомбровича и др. Живи у Београду.

Милица Миленковић (1989, Сврљиг), дипломирани је филолог-србиста. Објавила је роман *Нотингули* (2010), збирке песама *Мање од глана* (2012), *Via Militaris, Via Dolorosa* (2013) и *Исјоснице* (2019), као и књигу изабраних критика *Кријичка ѡумачења* (2016). Приредила *Сабрана дела* Гордане Тодоровић. Живи у Сврљигу.

Дајана Милованов (1993), тренутно похађа мастер студије на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Живи у Бечеју.

Чеслав Милош (Czesław Miłosz; 1911, Шетејње, Литванија – 2004, Краков, Пољска), пољски песник,

прозаиста, есејиста и преводилац. Као студент (студирао права у Вилну) припадао авангардној песничкој групи „Жагари“. Прве песме објављује 1930, а прву књигу *Поема о укученом* 1933. године. До почетка Другог светског рата боравио у Француској и Пољској, а рат провео у окупираној Варшави. Након рата био у дипломатској служби Пољске у Вашингтону, Њујорку и Паризу, а од 1951. године живи у емиграцији. Након тридесет година (1981), први пут посећује Пољску, а почетком деведесетих година се преселио у Краков, где проводи последње године живота. У својим делима је најпре обрађивао друштвену проблематику, касније све више егзистенцијалну и филозофску, а бавио се и улогом Словена и Европљана у америчкој култури и цивилизацији. Гл. дела: књиге песама: *Три зиме, Сјасење, Дневна светлост, Краљ Појјел и друге ѡсме, Зачарани Ђућо, Где сунце излази и где залази, Химна о ѡерли, Поезија, Хронике, На обали реке, То, Друи ѡросћор*; поеме: *Песнички ѡракшај, Морални ѡракшај, Орфеј и Еуридика*; романи: *Освајање власћи, Долина Исе*; аутобиографска проза: *Земља Улро, Друја Евроја*; есеји: *Сновиђења над заливом Сан Франциско, Заробљени ум, Човек међу шкорѡионима, Конѡиненѡи, У ѡиѡрази за ѡѡаѡбином, Сведочанство ѡоезије* и др. Године 1980. добија Нобелову награду за књижевност.

Свејллана Млагенов, историчарка је уметности, ликовна критичарка и кустоскиња. Ауторка је многих ликовних манифестација, изложби, фестивала, акција, догађаја, сусрета, радионица. Од 1997–2004. била је директорка Галерије савремене уметности и Центра за културу у Панчеву, а од 2007–2015. кустоскиња Музеја савремене уметности Војводине у Новом Саду. Чланица је АИСА, УЛУПУДС-а, Друштва историчара уметности Србије и оснивачица Асоцијације за визуелну уметност и културу ВИСАРТ. Њени многобројни текстови о савременој уметности објављени су у каталозима, монографијама, књигама, часописима, дневној штампи.

Балаж Мохачи (Balázs Mohácsi; 1990), мађарски песник, уредник часописа *Jelenkor* и *Versum*, књижевни критичар. Тренутно похађа докторске студије из књижевности на Универзитету у Печују. Објавио је збирку поезије *Hungária út, hazafelé* (2018). Живи у Печују.

Живорад Недељковић (1959, Краљево), песник и уредник. Од 2002. године ради као уредник у издавачкој делатности Народне библиотеке „Стефан Првовенчани“ у Краљеву. Књиге песама: *Поирешна ѝроїноза* (1991), *Мајка* (1994), *Туїин и још ѝедесетї йесамa* (1998), *Језик увелико* (2000), *Тачни сїїхови* (2001), *Сушїи йослови* (изабране и нове песме, 2002), *Неїде близу* (2003), *Друїи неко* (2005), *Оваї свеїї* (2009), *Талас* (2012), *Улазак* (2014), *Усїон* (2017) и *Бїшїи* (2019). Добитник је више награда, између осталих, Змајеве награде, „Бранко Миљковић“, „Ђура Јакшић“, „Меша Селимовић“, „Васко Попа“, „Јефимијин вез“ и др. За укупно песничко дело добио је Дисову награду и Жичку хрисовуљу. Живи у Чачку.

Милушїн Ж. Павлов (1943, Кикинда), дипломирао је студије глуме у класи Љубице Раваси 1966. године у Новом Саду. Песник, приповедач, есејиста, романописац, књижевни критичар, драмски писац. Објавио је следећа дела: поезија – *Ваїра зрелої баїрема* (1973), *Жени сам рекао љубав* (1977), *Над їлином жиїо* (1986), *Бела јесен у новембру* (1991), *Пас изїубљеної човека* (2014); есејистика – *Есеї о їлумиу* (2000); романи – *Суви жиї књиїе друїова* (1979), *Шармер мале вароши* (1990, 1995), *Расїуїш* (1994), *Велизар и Ђурђица* (2000), *Галої їо сїїгодина Ареса* (2003), *Небо је велико дуїме* (2006), *Добошарски йонедетїак* (2009), *Косїїм на сцени дивљих ружа* (2011); публицистика – *Северни ревер белої рудара* (1975); књиге приповедака – *Разазнајем їорњеве* (1971, 1989), *Кловнови долазе у їодне* (1982), *Духови карїонскої кофера* (2005), *Циїеле враної коња* (2007), *Жуїи фијакер* (2008), *Добошарије* (2008) и *Теретїни воз* (2017); дечја поезија – *Све їїїице из дегиної шешира* (1998) и *Маїсїїори їлавих виолина* (2017). Добитник је бројних награда и признања за књижевни рад. Превођен је на македонски, руски, мађарски, јерменски, немачки, румунски и албански језик. Живи и ствара у Новом Саду.

Мелина Панаїшовић (1974, Нови Сад), дипломирала је, магистрирала и докторирала на Одсеку за славистику Филозофског факултета у Новом Саду, на ком је и запослена као асистент на предметима Руска књижевност 19. и 20. века. Бави се књижевном рецепцијом, превођењем, руском авангардом. Преводи савремену руску прозу (Алексеј Иванов, Игор Јаркевич, Евгеније Гришковац, Михаил Шишкин, Татјана Толстој, Павел

Крусанов, Александар Генис...). Живи у Новом Саду.

Владимир Б. Перић (1976, Шабац), постдипломске студије књижевности завршио је у Новом Саду. Објављивао је поезију, прозу и научне текстове у периодици, као и у зборницима са научних скупова. Уређивао је *Сїїање сїївари*, часопис за различите видове уметничког изражавања (1997–2001). Докторирао је 2013. године на ФИЛУМ-у са темом „Аутобиографска, социјална и поетичка маргина дадаизма Драгана Алексића“. Објавио је збирку песама *Елиїсе* (2015) књигу књижевних критика *Еїзетезе 1* (2018). До сада је учествовао на преко двадесет иностраних и домаћих научних скупова. Уређује „Коракe“, часопис за књижевност, уметност и културу.

Викїор Рагоњић (1973, Београд), објавио је збирке песама: *Надир* (2002), *Тмина и сребро* (2004), *Еколоїїа фразе* (2005), *Жвакање амалиама* (2011), драме – *Шав, Чоїор, Рейтерирање круїа, Амбис 01* (2014) и роман *Деїше исїїої беса* (2016). Живи у Београду.

Драїиња Рамадански (1953, Сента), пише студије, есеје, чланке и приказе, преводи с руског, мађарског и енглеског. Магистрирала и докторирала на наративним стратегијама В. Розанова, односно Ф. Достојевског. Од 1980. прати одређене ствараоце из руске књижевности, преводетїи и коментаришуїи њихова дела (М. Башкирцева, Ф. Сологуб, В. Шкловски, М. Цветајева, есејистика М. Епштеїна и А. Гениса, представници руског концептуализма, поезија Ј. Бродског, теоријска продукција Ј. Тињанова итд.). Објављена студија: *Снешко у їройима – їревођење с лица на наличје* (2011) и књига прозе *Или не* (2017). Предаје на Катедри за русистику у Новом Саду.

Кори Робин (Corey Robin; 1967, Њујорк, САД), америчка политичка теоретичарка, новинарка и професор политичких наука на Бруклин колеџу и Њујоршком универзитету. Дипломирала је на Принстону, а докторирала на Јејлу. Објављене књиге: *Fear: The History of a Political Idea* (2004), *The Reactionary Mind: Conservatism from Edmund Burke to Sarah Palin* (2011), *The Reactionary Mind: Conservatism from Edmund Burke to Donald Trump* (2018), *The Enigma of Clarence Thomas* (2019).

Љубица Росић (Обреновац), студирала је полониистику и завршила постдипломске студије на Филолошком факултету у Београду, докторирала на Филозофском универзитету у Новом Саду (*Рецепција есејистике Чеслава Милоша у Југославији*). Радила је као лекторка српскохрватског језика на Јагелонском универзитету у Кракову, а у периоду од 1991–1995. као виши предавач на новооснованој Катедри за српски језик на УАМ (Универзитет „Адам Мицкевич“) у Познању. Више година држала је предавања из полске књижевности на Универзитету у Приштини. Од 2003. предавала је полску књижевност (Историју полске књижевности и Књижевност XX века) на Катедри за полониистику на Филолошком факултету у Београду. У својим радовима бави се највише компаративним проучавањима полске књижевности XIX и XX века. Српском читаоцу представљала је полску књижевност у есејима, чланцима, рефератима и јавним предавањима, разговорима са писцима. Члан је Удружења књижевних преводилаца Србије од 1980. У периоду од 1992–2003. била је члан редакције преводилачког часописа *Мостови*. Добитница је Награде „Милош Н. Ђурић“, као и полске награде „ZaiKS“ (Савеза аутора и сценских композитора). Објавила је прву историју полске књижевности у Србији (*Историја полске књижевности до 1914. године*). Учествовала је на бројним међународним научним конференцијама, посвећеним полској књижевности. Преводила је, између осталих, дела Р. Ингардена, К. Брандиса, А. Фуџа, Ј. Корнхаузера, Р. Капушћинског, Ч. Милоша... Живи у Београду.

Бојан Савић Осјојух (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности XX века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Ајон*. Аутор књига поезије: *Сиварање исијине* (2003), *Тројуће* (2010), *Сивереорама* (2013), *Јеретиички дајив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алеаџориј* (2013), *Подли љодли љсалми* (2016), *Пункџ* (2017) и *Нема оазе : лудфшроман* (2018). Живи у Београду.

Срђан Српчић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књи-

жевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонашана Свифта*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Схорџ*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.бестселер.нет, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсуре зрешанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво љоље* (2010), *Саџори* (2013) и *Сребрна мајла љада* (2017), збирке прича *Есџирандо* (2011) и *Сајоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чишања* (2014).

Анастасија Стоиљковић (1993, Фрибург, Швајцарска), завршила је Правни факултет Универзитета у Нишу. Похађала је Школу креативног писања *Think Tank Town* у Лесковцу. Лауреат је 33. Фестивала младих песника „Дани поезије“ у Зајечару, те је у оквиру награде објавила збирку *Свакодневна анџика* (2019). Живи у Лесковцу.

Ивана З. Танасијевић (1987, Крагујевац), на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу завршила је основне и мастер студије на Катедри за српски језик и књижевност. Пише и објављује књижевну критику, есеје, студије, рецензије. Поља интересовања: српска књижевност модернизма и постмодернизма, савремене књижевне теорије, књижевна критика.

Срђан В. Тешин (1971, Мокрин), књижевник и новинар. Студирао је филозофију и комунологију у Београду, а дипломирао на поетици кратке приче. Објавио је следеће књиге: *Coated brain/ Поховани мозак* (драма, 1996), *Светио Тројсџво Georgija Zecowskog* (поезија, 1997), *Сјајан наслов*

за њаншомиму (приче, 1997), *Анџолоија најбољих наслова* (роман, 2000), *Казимир и друји наслови* (роман, 2003), *Кроз џусџињу и џрашину* (роман, 2005), *Куварове клетве и друје џагосџи* (роман, 2006), *Алџернаџивни водич кроз Вавилон* (изабране колумне, 2008), *Исџод црџе* (приче, 2010), *Приче с Марса* (приче, 2015), *Гори џори џори* (роман, 2017) и *Моје* (роман, 2019). Приредио је неколико антологија, панорама и избора кратких прича. Књиге су му превођене на словеначки, македонски и немачки језик. Добитник је књижевне стипендије „Борислав Пекић“ и Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године. Заступљен је у домаћим и иностраним антологијама и изборима из српске савремене књижевности. Проза му је превођена на француски, енглески, немачки, пољски, чешки, македонски, мађарски, албански и словеначки језик. Члан је Српског ПЕН центра. Живи у Кикинди.

Ерик Хобсбаум (*Eric John Ernest Hobsbawm*; 1917, Александрија, Египат – 2012, Лондон, Велика Британија), један од највећих светских историчара друге половине XX века. Образовао се у Аустрији, Немачкој и Енглеској. Био је члан Британске академије и Америчке академије уметности и науке, страни члан Јапанске академије, као и носилац почасних доктората на универзитетима неколико земаља. До пензионисања је предавао на Колеџу Биркбек Лондонског универзитета, а потом на Новој школи за научна истраживања у Њујорку. Најважније књиге: *Примиџивни џобуњеници: исџраживања сџарих облика социјалних џокреџа у XIX и XX веку* (1959), *Доба револуције: Евроџа од 1789. до 1848.* (1962), *Радник: сџудује из исџорије рада* (1964), *Бандиџи* (1969), *Револуционари* (1973), *Доба кайиџала: 1848–1875.* (1975), *Радници: свеџи рада* (1985), *Доба имџерије: 1875–1914.* (1987), *Нације и национализам џосле 1780: џроџрам, миџи, реалносџи* (1990), *Одјек Марсеџезе: осверџи на Француску револуцију џосле два века* (1990), *Доба екс-*

џирема: Исџорија краџкоџ двадесетџоџ века (1994), *О исџорији* (1997), *Необични људи: оџџор, џобуна и џез* (1998), *Занимљива времена: један живоџи у двадесетџом веку* (аутобиографија, 2002), *Глобализација, демократиџа и џероризам* (2007), *Крај кулџуре* (2014). Дела су му преведена су на све веће светске језике и остварила су огроман утицај на генерације историчара у последњих пола века.

Иџор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је преводе прозе Џона Барта, Ени Пру, Криса Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Дејвида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Живи у Новом Саду.

Уџеша Шајџинац (1971, Зрењанин), драмски писац, приповедач, романсијер. Дипломирао је на Факултету драмских уметности у Београду, одсек Драматургија. Од 2005. предаје драматургију на Академији уметности у Новом Саду. Добитник је књижевних награда „Биљана Јовановић“, Виталове награде, Европске награде за књижевност и три награде за сценарио (Нови Сад, Врњачка Бања и Варшава). За драму *Хагерсфилд* добио је Награду „Јован Стерија Поповић“ за најбољи савремени драмски текст на Стеријином позорју (2005). Објавио је романе *Чуда џрироге* (1993), *Нада сџанује на крају џрада* (2002), *Вок он!* (2007) и *Сасвим скромни дарови* (2011); књиге за децу *Веџруџкина ледина* (2006), *Чарна и Несвеџи* (2013) и Б. Н. Љ. (*Банда нежељених љубимаца*) (2017); књиге прича *Чемер* (1997), *Банашџоријум и ина џроза* (2013) и *Жена из Хуареџа* (2017), као и драме *Реквизиџер* (1999), *Право на Руса* (2001), *Говориџе ли аусџралиџски?* (2002), *Хагерсфилд* (2005), *Банашџи* (2007), *Веџруџкина ледина* (2008) и *Лейеџи мојих џлућних крила* (2009). Живи у Зрењанину.